

Китоби Дониёл — Рақами яксаду ҳафтоду як

Шатранҷи геополитикӣ: Ватикан, коммунизм ва ҷустуҷӯи ҳукмронии ҷаҳон

Jeff Pippenger

2024-04-01

Китоби «Калидҳои Ин Хун: Мубориза барои Салтанати Ҷаҳонӣ миёни Поп Юҳаннои Павлуси II, Михаил Горбачёв ва Ғарби сармоядорӣ» аз ҷониби Малахй Мартин навишта шуда, бори нахуст соли 1990 ба нашр расид. Мартин нақши Поп Юҳаннои Павлуси II-ро ҳамчун шахсияти дигаргунсоз дар сиёсат ва дипломатияи ҷаҳонӣ дар нимаи дууми асри XX баррасӣ мекунад. Ӯ нақши Попро дар суқути Коммунизм дар Аврупои Шарқӣ муҳокима менамояд. Китоб дидгоҳи католикиро нисбат ба равандҳои пешниҳод мекунад, ки ба иҷрои ояти чихилуми Дониёл ёздаҳ, дар вақти охир, дар соли 1989, анҷомиданд.

Мартин динамикаи дохилии Иттиҳоди Шӯравиро дар замони раҳбарии Михаил Горбачёв таҳлил мекунад ва бахусус ба сиёсатҳои Горбачёв — «гласност» (ошкорбаёнӣ) ва «перестройка» (бозсозӣ) — диққат медиҳад. Ӯ мушкилоте, ки пеши роҳи Иттиҳоди Шӯравӣ қарор доштанд, ва кӯшишҳои Горбачёвро барои ислоҳ кардани низоми коммунистӣ баррасӣ менамояд. Ӯ танишҳои геополитикӣ ва муборизаҳои қудратиро миёни Иттиҳоди Шӯравӣ (подшоҳи ҷануб — аждаҳо), Калисои католикӣ (подшоҳи шимол — ҳайвон) ва он чи ӯ Ғарби капиталистӣ меномад (лашқари намояндаи подшоҳи шимол — набиҳои козиб) таҳқиқ мекунад. Ӯ ихтилофҳои идеологӣ, ҷосусӣ ва амалиётҳои пинҳониеро, ки давраи Ҷанги сардро тавсиф мекарданд, баррасӣ намуда, кӯшишҳои гурӯҳҳои мухталифро барои шакл додан ба ояндаи ҷаҳон меомӯзад.

Мартин аҳамияти католикизмро ҳамчун як нерӯ дар сиёсат ва дипломатияи ҷаҳонӣ таъкид мекунад. Ӯ бар он аст, ки Калисои католикӣ, таҳти роҳбарии Попи Иоанн Павели II, дар шакл додани маҷрои таърих дар ин давра ва таъсир расондан ба натиҷаи Ҷанги сард нақши ҳалкунанда бозидааст. Ӯ таъсири Иоанн Павелро дар заминаи зухуроти Марям дар Фотимаи Португалия қарор медиҳад ва таъсири Фотимаро бар рӯйдодҳои ҷаҳонӣ ва нақши Калисои католикиро дар шакл додани маҷрои таърих муайян месозад. Мартин пешниҳод мекунад, ки рӯйдодҳои Фотима дорои паёмадҳои муҳими пешгӯёна ва геополитикӣ мебошанд, махсусан дар заминаи давраи Ҷанги сард.

Мартин се сирри Фотимаро баррасӣ мекунад, ки тибқи иддао аз ҷониби Маряи Бокира ба се кӯдаки ҷӯпони хурдсол дар Фотима дар соли 1917 ошкор гардида буданд. Ӯ пешниҳод мекунад, ки сирри сеюм, ки дар оғоз аз ҷониби Ватикан махфӣ нигоҳ дошта шуда, танҳо дар соли 2000 ошкор карда шуд, ҳушдорҳои апокалиптикӣ дар бораи ояндаи Калисои католикӣ ва ҷаҳонро дар бар мегирифт. Мартин далел меорад, ки рӯйдодҳои Фотима, аз ҷумла зухурот ва паёмҳое, ки аз ҷониби Маряи Бокира расонида шуданд, барои сиёсатҳои ҷаҳонӣ ва муборизаи миёни коммунизм ва капитализм дар давраи Ҷанги Сард паёмадҳои муҳим доштанд.

Мартин нақши Папа Иоанн Павели II-ро ҳамчун шахсияти калидӣ дар иҷрои пешгӯиҳои Фотима барчафта месозад. Ў ишора мекунад, ки Иоанн Павели II худро ҳамон «усқуфи сафедпӯш», ки дар сирри сеюми Фотима зикр шудааст, медонист ва понтификати худро ҳамчун рисолате барои рӯ ба рӯ шудан бо нерӯҳои шарирӣ ва пешбурди навсозии рӯҳонӣ дар дохили Калисои католикӣ ва ҷомеа дар маҷмӯъ меҳисобид.

Мартин пешниҳод менамояд, ки паёмҳои Фотима аҳамияти муборизаи рӯҳонӣ ва зарурати онро, ки Калисои Католикӣ бо қувваҳои шарр ҳам дар дохили Калисо ва ҳам берун аз он рӯ ба рӯ гардад, таъкид мекарданд. Ў далел меорад, ки рӯйдодҳои Фотима барои дарк кардан ва баррасӣ намудани мушкилоте, ки инсоният дар ҷаҳони муосир бо онҳо рӯ ба рӯст, як чорҷӯби рӯҳонӣ ва ахлоқӣ фароҳам оварданд. Паёмҳои Фотима он паёми шайтонӣ мебошанд, ки католикизмро шароит фароҳам меоранд, то Шайтонро ҳамчун Масеҳ бипазирад, вақте ки ӯ дар қонуни рӯзи якшанбеи ба зудӣ оянда худро Масеҳ вонамуд мекунад.

«Шайтон муъҷизаҳо ба амал хоҳад овард, то онҳоро, ки бар рӯи замин сокинанд, фиреб диҳад. Спиритизм кори худро ба воситаи онам анҷом хоҳад дод, ки мурдагонро муаррифӣ хоҳанд кард. Он иттиҳодияҳои динӣ, ки аз шунидани паёмҳои ҳушдордиҳандаи Худо саркашӣ мекунанд, зеро фиреби саҳт қарор хоҳанд гирифт ва бо ҳокимияти шаҳрвандӣ муттаҳид хоҳанд шуд, то муқаддасонро таъкиб намоянд. Калисоҳои протестантӣ дар таъқиби қавми Худо, ки аҳкомро риоя мекунанд, бо қудрати папавӣ муттаҳид хоҳанд шуд. Ин ҳамон қудратест, ки низоми бузурги таъкибро ташкил медиҳад, ки бар вичдонҳои одамон истибдоди рӯҳонӣ қарор хоҳад кард.»

«Ў ду шох дошт, монанди барра, вале чун аждаҳо сухан мегуфт». Бо вучуди он ки худро пайравони Барраи Худо вонамуд мекунанд, одамон аз рӯҳи аждаҳо пур мегарданд. Онҳо даъво мекунанд, ки ҳалим ва ғурутананд, аммо бо рӯҳи Шайтон сухан мегӯянд ва қонун мегуздоранд, ва бо аъмоли худ нишон медиҳанд, ки бар хилофи он чи изҳор медоранд, ҳастанд. Ин қудрати баррамонанд бо аждаҳо муттаҳид мешавад, то бар зидди онҳое ҷанг барад, ки аҳкоми Худоро риоя мекунанд ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд. Ва Шайтон бо протестантҳо ва папистҳо низ муттаҳид мегардад ва бо онҳо ҳамдастона амал мекунад ҳамчун ҳудои ин ҷаҳон, ба одамон чунон амр медиҳад, гӯё онҳо тобеони салтанати ӯ бошанд, то онҳоро тавре ки меҷаҳад, ба даст гирад, ҳукмронӣ кунад ва идора намояд.

«Агар одамон ба поймол кардани аҳкоми Худо розӣ нашаванд, рӯҳи аждаҳо ошкор мегардад. Онҳо зиндонӣ карда мешаванд, ба шӯроҳо оварда мешаванд ва ҷарима баста мешаванд. “Ва ӯ ҳамаи қасонро, хурду бузург, доро ва қамбағал, озод ва ғулом, водор месозад, ки бар дастии ростии худ ё бар пешониҳои худ нишоне қабул кунанд” [Ваҳй 13:16]. “Ва ба ӯ қудрат дода шуд, ки ба сурати ҳайвон нафасе бахшад, то сурати ҳайвон ҳам сухан гӯяд ва боис гардад, ки ҳар кӣ ба сурати ҳайвон сачда накунад, қушта шавад” [оятӣ 15]. Ҳамин тавр, Шайтон ихтиёрооти вижаи Яхуваро ғасб мекунад. Марди гуноҳ бар қурсии Худо менишинад, худро Худо эълон мекунад ва болотар аз Худо амал менамояд». Manuscript Releases, volume 14, 162.

Масеҳи Даччол рамзи ҳам попи Рум ва ҳам Шайтон аст, зеро попи Рум намояндаи заминии Шайтон мебошад. «Ҳамин тавр Шайтон салоҳиятҳои махсуси Яҳуваро ғасб мекунад. Одами гуноҳ дар мақоми Худо менишинад, худро Худо эълон мекунад ва болотар аз Худо амал менамояд». Нияти Шайтон ин аст, ки ҳангоме ки ҳокимиятро ба даст мегирад, ҷаҳонро ҷунон зери назорати худ дарорад, ки ба «одамон гӯё онҳо тобеони салтанати ӯ бошанд, амр диҳад, то мувофиқи хости ӯ бо онҳо рафтор кунанд ва онҳоро идора ва назорат намоянд». Барои он ки тахти мазҳабие барои ҳукмронӣ дошта бошад, ӯ Калисои католикиро ба вучуд овард, ва барои он ки тахти сиёсие барои ҳукмронӣ дошта бошад, ӯ Созмони Милали Муттаҳидро ба вучуд овард.

«Ин созиш миёни бутпарастӣ ва масеҳият боиси пайдоиши “одами гуноҳ” гардид, ки дар нубувват пешгӯӣ шуда буд, ҳамчун он касе ки муқобили Худо бархоста, худро болотар аз Ӯ мебардорад. Он низоми азими дини дурӯғин шоҳасари қудрати Шайтон аст,—ёдгории кӯшишҳои ӯ барои бар тахт нишастан ва заминро мувофиқи иродаи худ ҳукмронӣ кардан». «Муборизаи бузург», 50.

Муъҷизаи Фотима ва пешгӯии шайтони он чизест, ки Шайтон ба кор бурдааст, то муҳити пешгӯйнаро муҳайё созад, ки ба католикият имкон медиҳад, ҳангоме ки ӯ зоҳир шуда, худро ба сурати Масеҳ вонамуд мекунад, калисои худро ба зудӣ ба тасарруфи ӯ бисупорад. Ин вонамудсозии ӯ ба сурати Масеҳ аз қонуни якшанбеи наздикшаванда оғоз меёбад, ки дар ояти шонздаҳум, ояти бисту дуюм, ояти сию якум ва ояти чихилу якуми боби ёздаҳуми китоби Дониёл тасвир шудааст.

«Ба воситаи фармоне ки таъсиси Папаро бар ҳилофи шариати Худо ба иҷро мерасонад, миллати мо худро пурра аз ростгорӣ ҷудо хоҳад кард. Ҳангоме ки протестантизм дасти худро аз болои он варта дароз кунад, то дасти қудрати Румро бигирад; ҳангоме ки ӯ аз болои он жарфно расад, то бо Спиритуализм дастфишорӣ кунад; ҳангоме ки, зери таъсири ин иттиҳоди сегона, кишвари мо ҳар як усули Қонуни Асосии худро ҳамчун ҳукумати протестантӣ ва ҷумҳуриявӣ рад намояд ва барои паҳн шудани дурӯғҳо ва фиребҳои папавӣ тадбирҳо андешад, он гоҳ мо метавонем бидонем, ки вақти амали аҷоибонаи Шайтон фаро расидааст ва анҷом наздик аст». Testimonies, volume 5, 451.

Дар вақти қабул шудани қонуни якшанбе дар Иёлотҳои Муттаҳида, «вақти амалиёти аҷоибонаи Шайтон фаро расидааст». Дар китоби Ваҳй, боби сездҳум, ояти ёздаҳум, Иёлотҳои Муттаҳида ҳамчун аждаҳо «сухан мегӯяд», ва сипас дар ояти сездҳум, ки танҳо он чиро муайян мекунад, ки ҳангоми «сухан гуфтан»-и Иёлотҳои Муттаҳида, яъне бо қабули қонуни якшанбе, рӯй медиҳад, Шайтон зоҳир мешавад, то оташро аз осмон фуруд оварад.

«Бандагони Худо, ки рӯйхояшон аз тақдиси муқаддас равшан гардида, медурахшанд, шитобон аз ҷое ба ҷое хоҳанд рафт, то паёмеро, ки аз осмон аст, эълон намоянд. Бо ҳазорон овоз, дар саросари замин, ин огоҳӣ дода хоҳад шуд. Муъҷизаҳо ба амал хоҳанд омад, беморон шифо хоҳанд ёфт, ва аломату аҷоиб пайравони имондоронро ҳамроҳӣ хоҳанд кард. Шайтон низ амал мекунад, бо муъҷизаҳои дурӯғин, ҳатто ба он ҳадде ки дар назари мардум оташро аз осмон фуруд меоварад. Ваҳй 13:13. Ба ин тариқ сокинони замин водор хоҳанд шуд, ки мавқеи худро интиҳоб намоянд». «Ҷанҷоли Бузург», 611,

Паёмҳои Фотима бо як муъчизае тасдиқ гардиданд, ки рӯзномаҳои ҳукумати атеистӣ, ки барои рад кардани иддаоҳои, ки дар бораи ба истилоҳ Марями Бокира аз моҳи май то муъчизаи 13 октябри соли 1917 дар рӯзи сздаҳуми ҳар моҳ ба се кӯдак зоҳир мешуд, ба он ҷо ҳозир шуда буданд, ба он шаҳодат доданд. Ҳар як созмони хабарии атеистие, ки дар вақти муъчиза дар Фотима ҳузур дошт, ин воқеаро тасдиқ кард. Он муъчизаи воқеӣ буд (аз ҷониби Шайтон).

Чунон ки Малаки Мартин дар китоби худ муайян кардааст, Поп Иоанн Павел бо садоқати худ ба Марями Фотима роҳнамоӣ мешуд. Пешгӯии махфии Фотима, ки то соли 2000 ошкор карда нашуда буд, албатта пешгӯии шайтонӣ буд, аммо дар айёми охир Исо рӯзҳои аввалро такрор мекунад. Қадимтарин китоби Китоби Муқаддас, нахустин китобе, ки Мусо навишт, китоби Айюб аст, ва он нишон медиҳад, ки Айюб, ки намояндаи яксаду чилу чаҳор ҳазор аст, зеро ҳамаи пешгӯиҳо ба қомилтарин сурат дар айёми охир иҷро мешаванд. Шайтон, дар қиссаи Айюб, иҷозат дода мешавад, ки бар Айюб марг ва ҳаробӣ оварад, ба мақсади озмудани Айюб. Муъчизаҳои, ки ба Шайтон иҷозат дода мешавад дар айёми охир ба амал оварад, муъчизаҳои ҳақиқӣ ҳастанд. Онҳо муъчизаҳои шайтонӣ ҳастанд, аммо Худо ба Шайтон иҷозат додааст, ки амали тоҷгузорикунандаи худро ба анҷом расонад, ба ҳамон мақсаде ки ӯ ба Шайтон иҷозат дод Айюбро биозмояд.

«Бисёриҳо мекӯшанд зухуроти рӯҳониро пурра ба фиреб ва ҳунари дасти миёнарав нисбат дода, онҳоро шарҳ диҳанд. Аммо, ҳарчанд дуруст аст, ки натиҷаҳои найранг бисёр вақт ҳамчун зухуроти ҳақиқӣ воқеаҳои карда шудаанд, ҳамчунин зухурҳои равшани қувваи ғавқуттабӣ низ мавҷуд будаанд. Тақ-тақи асроромезе, ки спиритизми муосир бо он оғоз ёфт, натиҷаи ҳилагарӣ ё мақри инсонӣ набуд, балки амали бевоситаи ғариштагонии шарир буд, ки ба ин васила яке аз муваффақтарин фиребҳои ҳалоккунандаи ҷонро ҷорӣ намуданд. Бисёриҳо ба сабаби бовар кардан ба он ки спиритизм фақат як қаллобии инсонӣ аст, ба дом хоҳанд афтод; вақте ки онҳо рӯ ба рӯи зухуроте оварда мешаванд, ки наметавонанд онҳоро ҷуз ғавқуттабӣ шуморанд, фирефта хоҳанд шуд ва ба қабули онҳо ҳамчун қувваи бузурги Худо бурда хоҳанд шуд.»

«Ин шахсон ба шаҳодати Навиштаҳо дар бораи аҷоиб, ки Шайтон ва омилони ӯ ба амал меоваранд, безътиной мекунанд. Маҳз бо ёрии шайтонӣ ҷодугарони фиръавн қодир шуданд, ки қори Худоро тақлид намоянд. Павлус шаҳодат медиҳад, ки пеш аз омадани дуюми Масеҳ чунин зухуроти қувваи шайтонӣ низ ба амал хоҳад омад. Пеш аз омадани Худованд бояд «зуҳури Шайтон бо ҳар гуна қудрат ва аломатҳо ва муъчизаҳои дурӯғин, ва бо ҳар фиреби ноинсофӣ» воқеъ гардад. 2 Таслӯникиён 2:9, 10. Ва ҳавворӣ Юҳанно, ҳангоми тасвир кардани қудрати муъчизаофарине, ки дар айёми охир зоҳир хоҳад шуд, эълон мекунад: «Вай муъчизаҳои бузург ба амал меоварад, ба дараҷае ки оташро аз осмон бар замин дар пеши назари одамон фуруд меоварад, ва сокинони заминро ба воситаи он муъчизаҳои, ки ба ӯ қудрати ба ҷо овардани дода шудааст, фиреб медиҳад». Ваҳй 13:13, 14. Дар ин ҷо танҳо қаллобиҳо пешгӯӣ нашудаанд. Одамон ба воситаи муъчизаҳои фирефта мешаванд, ки омилони Шайтон қудрати ба амал оварданишонро доранд, на он чи танҳо воқеаҳои мекунанд, ки метавонанд ба амал

оваранд». Муборизаи бузург, 553.

Паёмҳои Фотима дар китоби Малахй Мартин ҳамчун сохтори пешгӯёнаи католикизм дар айёми охир, дар иртибот бо муборизаи дохилӣ дар дохили калисо, муаррифӣ мешаванд, ки онро метавон ё ҳамчун муқобилияти попи нек бар зидди попи бад, ё ҳамчун попи муҳофизакор бар зидди попи либералӣ тасвир кард. Попи муҳофизакор, ва мувофиқи кироати Мартин аз мӯъҷиза, попи нек, фаҳмиши худро бар Шӯрои Аввали Ватикан, ки ҳамчунин бо номи Ватикан I маъруф аст, бино мекунад; ин шӯро аз 8 декабри соли 1869 то 20 июли соли 1870 баргузор гардид, бо даъвати Поп Пий IX, ва асосан бар таъйини догмаи маъсумияти поп ва расидагӣ ба масъалаҳои гуногуни илоҳиётӣ ва ақидатие, ки он замон Калисои Католикиро рӯ ба рӯ мекарданд, тамаркуз дошт. Шӯрои Дувуми Ватикан, ки маъмулан бо номи Ватикан II шинохта мешавад, хеле дертар, аз 11 октябри соли 1962 то 8 декабри соли 1965 баргузор шуд. Он бо даъвати Поп Юҳаннои XXIII баргузор гардид ва пас аз вафоти Юҳаннои XXIII аз ҷониби Поп Павлуси VI идома дода шуд.

Рӯзҳои охиринаи католикизм, чунон ки Мартин баён кардааст, муборизаро миёни беихтиёронагӣ ва бартарияти калисои Рум, ба тавре ки дар Ватикани I муқаррар шудааст, аз як тараф, ва либерализме, ки айни ҳол аз ҷониби Франсис — попи «woke» — зоҳир мегардад ва дар ҳуҷҷатҳои Ватикани II намоёндагӣ шудааст, аз тарафи дигар, муайян мекунад. Мартин пешниҳод мекунад, ки дар дохили мубориза барои ин ду равиши идора кардани калисо, ҷанги сеюми ҷаҳон сар мезанад ва Исо бозмегардад, ба замин фуруд меояд, баракати Худро бар попи нек мегузорад ва тахти калисои католикиро ба даст мегирад.

Дар оятҳои сздаҳ то понздаҳи Дониёл боби ёздаҳ, таърихе, ки бевосита пеш аз қонуни якшанбеи ояти шонздаҳ меояд, ҷанги сеюм ва ниҳии ҷангҳои ноибиро тавсиф мекунад. Ин ҳамон ҷангест, ки пас аз пирӯзии Путин дар оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ руҳ медиҳад, аммо дар миёни он се оят, ояти чордаҳ муайян месозад, ки қай католикият ба таърихи рӯзҳои охир ворид мегардад.

Мувофиқи гуфтаҳои Ишаё, фоҳишаи Рум дар давоми салтанати рамзии ҳафтодсолаи подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас ба фаромӯшӣ супурда мешавад. Нахустин боре ки папагӣ дар соли 538 бар замин ба тахт нишаст, аломати роҳе ки пеш аз ба тахт нишастани вай омад, фармони Юстиниён дар соли 533 буд.

Таърихи вобаста ба фармони Юстиниан нишон медиҳад, ки Юстиниан кӯшиш мекард, то назорати худро бар салтанати худ бо хотима бахшидан ба баҳси динӣ, ки дар салтанат ошӯб ба вучуд оварда буд, мутамарказ созад. Он баҳс ин буд, ки оё калисои Константинопол дар шарқ, ё калисои Рум дар ғарб, сардори калисои ба истилоҳ масеҳӣ мебошад. Дар ояти сздаҳум, охирин президенти Иёлоти Муттаҳидаи Амрико бо як мунозира рӯ ба рӯ хоҳад шуд, ки ўро водор месозад таърихи Юстинианро тақрор намояд ва эълон кунад, ки калисои католикӣ сардори калисоҳо ва ислоҳкунандаи бидъаткорон аст, то пуштибонии сиёсии заруриро барои мутамарказ сохтани қудрати худ барқарор намояд.

Мо набояд ба пешгӯиҳои шайтонӣ Фотима ҳеҷ эътимоде гузорем, балки вазифадорем он чиро, ки дар Каломи Худо ошкор гардидааст, бубинем. Дар оғози асри бистум ҳар ду шои

хайвони заминӣ ба насли сеюми худ дохил шуданд, ки он насли созиш аст. Шохи ҷумҳурихоҳ низоми молиявии худро ба бонкдорони ҷаҳон вогузошт, ки насаби худро ба хонаи Сипари Сурх, яъне Ротшилдҳо, ва ба иртиботи асроромези он бо Иллюминатҳо, масонгарии озод, ҷамъиятҳои махфӣ ва ордени иезуитӣ мерасонанд. Хоҳар Уайт бевосита аз ин ниҳодҳо ҳушдор медиҳад. Дар ҳамон давраи вақт адвентизми лаодикиягӣ, ҳамчун шохи протестантӣ, муассисаҳои таълимӣ ва динии худро ба идоракунии ҷаҳон таслим кард.

Дар ҳамон айнаи давра, подшоҳи муосири ҷануб таърихи худро бо Инқилоби Русия оғоз мекунад, ва подшоҳи муосири шимол таърихи худро бо муъҷизаи Фотима оғоз мекунад. Чунон ки Малаки Мартин дар китоби худ таъкид мекунад, берун аз муборизаи дохилии байни попи нек ва попи бад, паёмҳои Фотима муборизаи католикизмро бар зидди атеизм умуман, вале мушаххастар бар зидди атеизми Русия, муайян намуда буданд. Сирре, ки поп дар соли 1917 бояд бар асоси он амал мекард, ин ваъдаи (шайтони) зеринро дар бар мегирифт: агар поп конклав даъват карда, Русияро ба Бокираи Марям бахшад, он гоҳ ҷанги дуҷуми ҷаҳонӣ рух нахоҳад дод. Он ҳамчунин муайян мекард, ки агар поп рад намояд, Русия фалсафаи худро ба ҳар сӯ паҳн хоҳад кард ва он гоҳ ҷанги дигари ҷаҳонӣ ба вуқӯъ хоҳад пайваست.

Ҷанги дуҷуми ҷаҳон ҷанги католикизм бар зидди коммунизми Русияро дар бар мегирифт. Лашкари ваколатдори католикизм дар он ҷанг Олмони фашистӣ буд. Папагӣ ҳамеша аз лашкарҳои ваколатдор истифода мебарад. Соли 1933 калиси католиқӣ, тавассути ғаъолияти кардинал Пачелли, бо Адольф Гитлер конкордатеро ба имзо расонд, ки ба Гитлер имкон дод назорати Олмонро ба даст гирад, ва тибқи шаҳодати худ Гитлер, ҳамон шартнома (конкордат) буд, ки ба Гитлер имкон дод масъалаи яҳудиёро ҳал намояд. Фашистон дар Ҷанги дуҷуми ҷаҳон лашкари ваколатдори папагӣ бар зидди Русияи беҳудо буданд, ва дар ҷанги дуҷуми набардҳои ваколатӣ, ки ҳоло дар Украина амалӣ мегардад, ин кор тавассути лашкари дигари ваколатдори фашистӣ анҷом дода мешавад.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Тавассути ду хатои бузург — ҷовидонагии ҷон ва муқаддас шумурдани рӯзи якшанбе — Шайтон мардумро зери фиребҳои худ меоварад. Дар ҳоле ки аввалин пояи спиритизмро меғузорад, дувумӣ риштаи ҳамдардиро бо Рум ба вучуд меоварад. Протестантҳои Иёлотҳои Муттаҳида дароз кардани дасти худро аз болои варта барои фишурдани дасти спиритизм пешсаф хоҳанд буд; онҳо аз болои жарфно ба он сӯ мерасанд, то бо қудрати Рум дастфишорӣ кунанд; ва тахти таъсири ин иттиҳоди сечониба, ин кишвар бо поймол кардани ҳуқуқҳои вичдон аз пайи қадамҳои Рум хоҳад рафт.»

«Ҳар қадар спиритуализм ба масеҳияти зоҳирии замони мо бештар тақлид намояд, ҳамон қадар қудрати бештаре барои фиреб додан ва ба дом андохтан хоҳад дошт. Худи Шайтон низ, мувофиқи тартиботи муосири ҷизҳо, табдилёфта менамояд. Ё дар симои ғариштаи нур зоҳир хоҳад шуд. Ба воситаи амали спиритуализм муъҷизаҳо ба амал оварда хоҳанд шуд, беморон шифо хоҳанд ёфт, ва муъҷизаҳои бисёре, ки инқорашон номумкин аст, анҷом дода хоҳанд шуд. Ва азбаски арвоҳ ба Китоби Муқаддас имон

доштанро эътироф хоҳанд кард ва нисбат ба муассисаҳои калисо эҳтиром зоҳир хоҳанд намуд, кори онҳо ҳамчун зуҳури қудрати илоҳӣ қабул карда хоҳад шуд.»

«Хати тафовут миёни масеҳиёни эътирофкунанда ва бединҳо ҳоло ба душворӣ қобили тамйиз аст. Аъзои калисо он чиро дӯст медоранд, ки ҷаҳон дӯст медорад, ва омодаанд бо онҳо ҳамроҳ шаванд, ва Шайтон қасд дорад онҳоро дар як тан муттаҳид созад ва ба ин васила, бо кашондани ҳама ба сафи рӯҳгарой, кори худро қувват бахшад. Папагароён, ки аз мӯъҷизаҳо ҳамчун аломати яқинӣ калисои ҳақиқӣ фахр мекунанд, ба осонӣ аз ҷониби ин қуввати мӯъҷизакор фирефта хоҳанд шуд; ва протестантҳо, ки сипари ҳақиқатро дур андохтаанд, низ ба гумроҳӣ кашида хоҳанд шуд. Папагароён, протестантҳо ва аҳли ҷаҳон яксон сурати худотарсиро бе қуввати он хоҳанд пазируфт, ва дар ин иттиҳод ҳаракати азимеро барои табдили ҷаҳон ва фаро расидани ҳазорсолаи деринтизор хоҳанд дид.»

«Тавассути рӯҳпарастӣ, Шайтон худро ҳамчун некӯкори насли башар вонамуд месозад, бемориҳои мардумро шифо медиҳад ва даъво мекунад, ки низоми нав ва волотари эътиқоди диниро пешниҳод менамояд; аммо ҳамзамон ӯ ҳамчун вайронкунанда амал мекунад. Васвасаҳои ӯ анбӯҳи мардумро сӯи ҳалокат мебаранд. Бедории шаҳватҳо аклро аз тахт фурӯ меандозад; айшу ишрати шаҳвонӣ, низоъ ва хунрезӣ аз пайи он меоянд. Шайтон аз ҷанг лаззат мебарад, зеро он бадтарин ҳавасҳои ҷонро барангехта месозад ва сипас қурбониёни худро, ки дар фисқ ва хун ғӯтавар шудаанд, ба сӯи абадиёт меронад. Мақсади ӯ ин аст, ки халқҳоро ба ҷанг бар зидди якдигар барангезад, зеро бо ин роҳ ӯ метавонад зехни мардумро аз кори омодагӣ барои истодан дар рӯзи Худо парешон созад.»

«Шайтон инчунин ба воситаи унсурҳои табиат амал мекунад, то ҳосили худро аз ҷонҳои ноомода ҷамъ оварад. Ӯ асрори озмоишгоҳҳои табиатро омӯхтааст ва тамоми қудрати худро ба кор мебарад, то унсурҳоро то он ҳадде ки Худо иҷозат медиҳад, идора намояд. Вақте ки ба ӯ иҷозат дода шуд, ки Айюбро азоб диҳад, ҷӣ зуд рамаҳо ва галаҳо, хизматгорон, хонаҳо ва фарзандон нобуд карда шуданд, дар ҳоле ки як мусибат аз паи мусибати дигар, гӯё дар як лаҳза, фаро мерасид. Худост, ки махлуқоти Худро ҳифз мекунад ва онҳоро аз қудрати ҳалоккунанда ихота менамояд. Аммо ҷаҳони масеҳӣ ба қонуни Яхува беэҳтиромӣ зоҳир кардааст; ва Худованд айнан он чиро ба амал хоҳад овард, ки эълон карда буд анҷом хоҳад дод,— Ӯ баракатҳои Худро аз замин бозпас хоҳад гирифт ва ғамхории муҳофизаткунандаи Худро аз онҳое дур хоҳад кард, ки бар зидди қонун ва таълимоти Ӯ исён мекунанд ва дигаронро низ водор месозанд, ки ҳамин тавр амал намоянд. Шайтон бар ҳамаи онҳое тасаллут дорад, ки Худо онҳоро махсусан муҳофизат намекунад. Ӯ ба баъзеи онҳо илтифот хоҳад кард ва онҳоро комёб хоҳад гардонд, то нақшаҳои худро пеш барад, ва ба дигарон мусибат хоҳад овард ва одамонро ба он бовар хоҳад расонд, ки гӯё ин Худост, ки онҳоро азоб медиҳад». «Ҷанги Бузург», 588, 589.